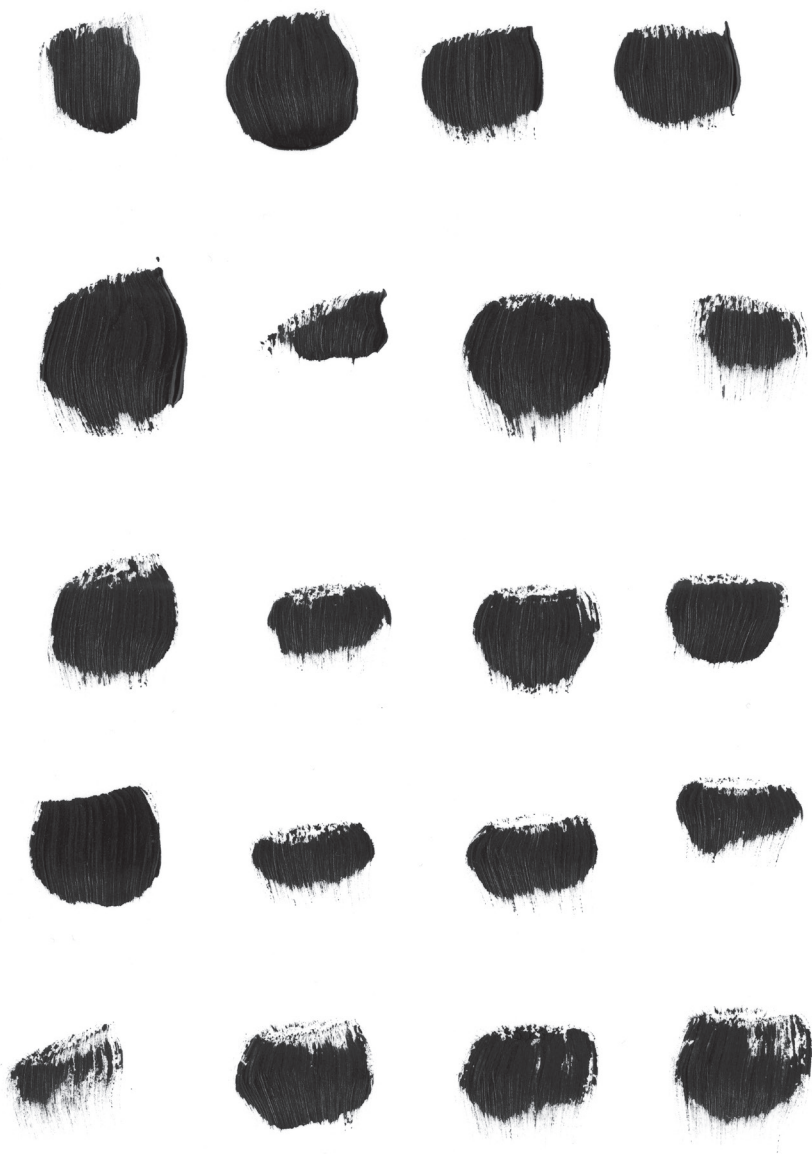

nisrine mbarki

runoja – gedichten – poems

Tämä vihko on osa Versopolis-julkaisusarjaa. Versopolis on vuodesta 2014 toiminut runoushanke, jossa on mukana yli 30 eurooppalaista runousfestivaalia. Nuoren Voiman Liiton järjestämä Runokuu-festivaali on osa Versopolis-verkostoa.

This booklet is a part of the Versopolis publication series. Versopolis is a European poetry network that has been running since 2014 and involves more than 30 European poetry festivals. Poetry Moon (Runokuu), organised by Nuoren Voiman Liitto, is part of the Versopolis network.

www.runokuu.fi
www.nuoreuvoimanliitto.fi
www.versopolis.com

Painettu Virossa, Ecoprint 2024
ISBN 978-952-65026-8-7 (pehmeäkantinen)
ISBN 978-952-65026-9-4 (PDF)

nisrine mbarki

runoja

suomentanut Sanna van Leeuwen

كحل أوبيض	2
rannaton	5
kieli	7
a lover once asked me	9
antiarkisto	11
dragomana	13

gedichten

كحل أوبيض	18
oeverloos	21
tong	23
a lover once asked me	25
anti-archief	27
dragomana	29

poems

translated by Michele Hutchison

كحل أوبيض	34
flood	37
tongue	39
a lover once asked me	41
anti-archive	43
dragomana	45

1

olohuoneessani riippuu mustavalkokuva kahdesta nuoresta ihmisestä
seitsemänkymmentäluvun alussa
he istuvat pyöreän terassipöydän ääressä lähekkäin
palmun ja auringon alla
naisella on punaiseksi lakatut kynnet tyköistuva paita ja tolppakorot
miehellä on pattes d'éléphant miesten puku ja pitkä taipuisa tukka
he puhuvat eri kieliä mutta oppivat toistensa kielen
heidän kätensä puristavat rakkauden ja
limonadipullojen kapeaa kaulaa
he käyvät ulkona matkustavat tutustuvat toistensa sukulaisiin
kihlautuvat leikkisästi ja tulevina vuosina
harhailevat toistensa ympärillä
sädehtivästä nuoresta naisesta ja nuoresta miehestä tulee vanhemmat
pari vuotta tämän kuvan jälkeen he tekevät lapsia rakkaudella
minusta tulee heidän ensimmäinen elävänä syntyneensä toisella puolella
Välimerta

2

he perustavat perheen
eivät unohda mistä ovat tulleet
heistä tulee kääntäjiä
kevätrullien käärinjöitä siivoojia tekstiilityöläisiä kokkeja
he ruokkivat lapsiaan yksinkertaisilla ravitsevilla unelmilla
vuosikymmenen ajan he työntävät lukuisia lastenvaunuja
mies täyttää tuhansia tuttipulloja ja juoksee
apupyörättömien polkupyörien vierellä
nainen ostaa värikkäitä vaatesettejä ja niihin sopivia kenkiä
ja hiuslenkkejä
he juhlivat ystävien kanssa tupakoivat juovat ja antavat almuja

rakentavat taloja ja täyttävät ne lapsilla ja lemmikeillä
tekevät matkoja muihin Euroopan kaupunkeihin
ja laulavat autossa
joka viikonloppu he menevät piknikille puistoon ja lauantaisin
seisovat jalkapallokentän laidalla ja salissa täynnä balettipukuja
mies laittaa suuria padallisia linssejä
kuminan ja kuivalihan kera
nainen paistaa lauantaisin kalaa ja vokkaa inkiväärikasviksia
mies ostaa naiselle isoja autoja ja täyttää ne jälkikasvullaan
nainen lähtee yksin takaisin rakkaan palmun ja auringon alle
ajaa yksin ja pelottomana Euroopan mantereen halki
aikoo aloittaa toisen elämän meren toisella puolen
mies koettaa jatkaa elämää ilman naista ja lapsiaan
kunnes he uupuneina päättävät ruveta kuuroiksi toisilleen

3

he kaivavat toisilleen ennennäkemättömiä syvyysiksi
yrittävät vuosikaudet hengittää saman katon alla
epäonnistuvat kirkuen ja nukkuvat eri sängyissä
kiroavat loputtomiin toistensa kieltä ja jumalaa
harhailevat puukot kädessään ja pakkopaidoissa öisin
sinisateen jota nainen kasvatti vuosikaudet
mies kitkee järjestelmällisesti
nainen kerää talon täyteen roinaa koska mies piti tyhjiydestä
he puhuvat psykiatreille
tutkivat hämmentyneitä kasvojaan
polttavat toistensa unelmat ja tanssivat itkien liekkien ympärillä
purkavat liittonsa vastapäätä toisiaan toimistopöydän ääressä
unohtavat neljä lastaan ja mumisevat epäselvästi
tiukoissa farkuissa nainen leikkaa miehen irti kaikista valokuvista
mies unohtaa oman nimensä

4

heistä tulee kuuden itsepäisen enkelin isovanhemmat
he menettävät hampaansa ja heidän tukkansa harmaantuu
uhrijuhlan aikaan he kumpikin
tulevat käymään lastensa luona
he ripustavat avainnippuunsa toistensa kodin avaimen
mies käy kaupassa naisen puolesta kun nainen on sairaana
yhä vieläkin nainen
itsepintaisesti kiroaa miestä
mies ihmettelee miksi koskaan jäi naisen luo
he eivät enää uskalla elää yhdessä kumppanin kanssa
minä katson ihmeissäni näitä kahta ihmistä

rannaton

äitini tulvii säännöllisesti yli äyräidensä
niin kuin sinäkin teet
kun veden väylän sydämen ja mielen välillä
pimentää
sumu tai oikosulku
eikä vain sadekauden aikaan
kesällä ja keväälläkin on omat äkilliset sadekuuronsa
raivoavat monsuunit peräti

veljeni kaivavat syviä ojia pysäyttääkseen hänet
siskoni veistää apaattisena puunrunkoja terävällä kirveellä
ja rakentaa patoja
kälykset haalivat lapsensa koolle ja kirkuvat hiljaa
sitten he nostavat helmansa polviin
hänen siskonsa tyynnyttelevät puhelimitse
seitsemän yhtä aikaa äidinkielellään
hänen äitinsä murahtelee hiljaa ja nuolee mielettömiä haavoja
joita kukaan ei näe
kun äitini kuulee monien isien puhuvan yhteen ääneen

lastenlapset yrittävät kutsua hänet syntymäpäivilleen
mutta rannattomalla vedellä ei ole lastenlapsia

sade karkotetaan
lääkärit kieltävät veden pintaa heijastamasta
kaikki pahaenteiset sanat joita he eivät ymmärrä
he heittävät yli laidan
varjo ja uni pyyhitään pois sanakirjasta
hädätetään rajan toiselle puolen
maagiset olennot tainnutetaan morfiinilla

äitini voima on ennennäkemätön ja tulvii näyttävästi
yli maan
huuhtoo kaiken mukaansa huolimatta lukemattomista rakkauden
säännöistä

rannat eivät ole uneksijoita varten
järki saa käskyn olla vaiti
hiljaisuudessa hukkuu
olennot saavat
uida vapaina

me olemme vesi

me pelkäämme itseämme

kieli

minun äitini riisti minulta kielensä ja itsensä
lapsenkieleni jätettiin turvemaalla
kovien kirkkoäänteiden armoille
mumistujen rukousten jotka torjuvat kaiken pois
vanhoilta sotavoimilta jääneiden solvausten
tatuoitujen vanhojen merkkien äitien äitien äitien leuoissa
siitä saakka olen raahannut kohtaloa pääläestä perässäni

lapsenkurkussani solmittiin armoton päätös
sopimus kuin avioeropeheissä
lapsen tähden
yhdessäolo joka pyhittää keinot ajoilta jolloin ihanteet olivat jumalia
jumalia jotka suojelevat sitä joka tuo arvokkaan uhrin
uhrin sileän kuin etuhampaat
olen juonut turpeaa maitoa teidän lukuisista rinnoistanne
tietämättä kuka todella oli kukakin
henkitorvessani te uskoitte olevanne Nimrod Baabelissa

لو كنت أؤمن بمفهوم الأمومة لوكتتن امهاتي
syntaksit kylvettiin
vieretysten
siisteihin penkkeihin
minun kurkunpäähäni

te kaiversitte merkkejä äänihuuliini
iskitte kitalakeeni miekkoja
rintakehäni läpi te työnsitte ulos siivet
mahdollista exodusta
silmällä pitäen
suontelossani te herätitte eloon olentoja

joiden nimiä ei sovi lausua
niiden terävät käyrät ΣΟΡΣΛΙ uhkasivat päivittäin
häättää kitakielekkeeni
eux ja oui tallautuivat kavioihin ja ع ja م saivat hyväilyjä
sulavien muotojensa tähden
päähäni te ompelitte äänteistänne muovaillut korvat
ma tète lourde de votre promesses

minä kumosin häättökäskyn
minun kielelläni vietetään orgioita
kitakielekkeeni syöksee tulta hädässä huuleni puhaltavat pehmeästi rajat
pois
germaaniset lumihiutaleet liukenevat
seemiläisten vuorten muinaisiin sekasikiöihin
hillittömiä avioliittoja taotaan poskieni välissä päivittäin
ne liukuvat kitkatta kuin kiillotetut helmet rukousnauhassa
kerta
kerran
kerran jälkeen

minun kieleni on haljennut uskollisuudesta pohjoista ja etelää kohtaan
äitini on tulossa vanhaksi ja puhuu joskus omaa kieltään
jonka lopulta opin sittenkin
isoäideiltä jotka antavat maan juoda ennen kuin juovat itse

a lover once asked me

a lover once asked me to speak *عربي* avec lui
minä en osaa rakastella äidinkielelläni

mon fils ei ymmärrä puoliakaan siitä mitä sanon

kirjoitan artikkeleita in een claiming academic tongue joka ei ole kenenkään

kustantamossa Safae ja minä juttelemme
rakastajista vanhojen isiemme kielellä
nauramme täyttä kurkkua kuin sähkövät sitruunat kesällä
Canan ja minä viestitellään et on prie
on est des branches qui se sont coupées des arbres
isäni on leppeä syksy just before I was born
matalassa valossa hiljaisuus katoavaisuus

eräänä päivänä näen ihmisen jolla on سنونو reidessään
tarjoilijan فرشات käsivarressaan ja nuoren naisen ثعلب pohkeessaan
tapa jolla rakastan on tapa jolla näen unta
tarvitsen jalon olennon jolla on turkki ja ruusuvettä
poppelin alla
pitelemään sylissään tätä ruumista joka kantaa sitä mikä olen
viiltämään juovia ihooni
littamaan makeaa kieleni alle
sammuttamaan suuni

tahtoisin kovasti te parler dans ma langue maternelle
syödä cantaloupea avotulen ääressä ja nuolla sormesi
feed you sitruunatorrttua vuoteessa
kertoa sinulle että haluaisin kyllä mais je ne sais pas comment
että

لَعْنَةُ

jolla

rakastan

on

se

jolla

yhä vieläkin etsin jäänteitäni

antiarkisto

kaupunkini museoiden holvit ovat täynnä varastoja
ystävien esivanhempia
sikiöitä luita kalloja – tarkasti merkittyine mittoineen –
meidän värisiltämme ihmisiltä rotuopin ajoilta

kellareita ja makasiineja säädellyissä lämpötiloissa
taide ja esivanhemmat tulee säilöä

meidän nimiämme ei lue arkistoissa
arkisto ei koskaan ole musta tai ruskea
sillä meidät löydettiin

Amsterdamin hienostokorttelissa asui kauppakomppanian mies
hän lähetti miehiä laivoilla havainnoimaan lintuja ampumaan
ryöstämään
niin kuin ihmisillekin tapahtui
hän täytti ne keräsi taloonsa Euroopan suurimman kokoelman

ystäväni tahtovat ravistaa kylmyyden esivanhempiensä luista
kuivata formaliiniin säilötyt ruumiit
antaa linnuille takaisin alkuperäiset nimensä
me elävät tarvitsemme rituaalin

miehet	keräilevät	virallisia	kirjoituksia	rakennuksiin
arkistoiivat	since	ever	and	ikuisesti
lausuntoja	hakuteoksia	säilytys- paikkoja	historian- kirjoitusta	varastoja
tämän	arkiston	julistan	täten	kuolleeksi

sanastoa meiltä ei puutu
vuoret ja puut ovat meidän arkistomme
me muistamme kollektiivisesti
ruumiimme ovat mittaamattomia kokoamispaikkoja
me runoilemme historiaa
rinnoillamme ja lantioillamme
mykkyys kestää liian pitkään

kauan eläköön
antiarkisto

dragomana

1

sisältään ihminen työntää toisen ihmisen
itsensä
ulos maailmaan
hengenvedolla kenties huudolla hän lappaa
ruskeita uhrilahjoja historian alttarille
hän ylittää itsensä yhä uudelleen
koska sen hän osaa
astuu juniin ja halkoo tätä valkoista manteretta etsien
geenejään kaupungin muureista
kaivoksista
täytetyistä juoksuhaudoista
tai kultaista sutta itsensä kadottaakseen

2

on n'écrit pas parce que on veut
rather in order to proof our وجود
to salute että me selvisimme

tämä on arkisto

– jäänteitä elämistä jotka öisin uurastivat maan alla
samaan aikaan kun muut rakastelivat
tahrattoman valkeilla lakanoilla näkivät unia
pehmeillä untuvatyynyillä kylpien likaisenalveisissa kaupungeissa –
elävä arkisto täynnä yöperhosia
synnintekijöitä
lukutaidottomia
hiilikasvoja
keksijöitä
epäuskoisia

auringonpalvojia
pyhimyksiä

3

me palaamme takaisin kukkaisvuoteillemme
rakastelemme väkivaltaisen hellästi
käsäisin käsin demonein astmakeuhkoin
emme enää naulaa kurkkuäänteitämme kiinni
kieltemme alla
pehmeä أalef muuttui akanan kovaksi a:ksi
jyvät tulee erottaa akanoista
ك qaf on kaiken täydellinen kosmos
كل كامل

sinun maksasi on ollut دائماً lepakko
luusi kantavat sinua kunnes lakkaat kaipaamasta
henkesi tahtoo kasvattaa sukupuuttoon kuolleita kasveja
kaiken ruumista ravitakseen
jottei enää ikinä tarvitsisi pyytää
tahtoo oikeastaan tuntea tyhjyyden
كافى كون
ja
ja
ja
meidän äitimme eivät enää koskaan valkaise ihoaan

4

talvella juon koiruohoa teen seassa
puunaan kiiltäviä suomujani
pidän kynnet terävinä enkä enää vedä niitä sisään
kirjoitan nimemme ruumiiseen
kaiken varalta

kansanmurha kukoistaa systematiikassa
listoissa arkistoissa numeroissa
rakennan ystäväilleni nekropolin
oliivinlehtikuvioin

torilla vanha nainen
rollaattorilla tarttuu käteeni
kertoo rannekellonsa uusista paristoista
kassavastaan
hollantilaisen pellon laidalla lomittuvat
sormemme
sinä kerrot koirasta saarella
me nauramme mutta mustanruskeaa ihoamme polttaa
sillä me muistamme
etsin kultaista sutta joka sinä kerran olit
sinä itket koska se poika on piilossa
ja pakenet jumalan kasvoja
minä kaadun
ja tiedän että ristiinnaulitset minut rakkaudella

كحل أبيض mustavalkoinen

a lover once asked me

عربي arabia

سنونو pääsky

فرشات perhosia

ثعلب kettu

لغة kieli

antiarkisto

kauppakomppania: Alankomaiden Itä-Intian kauppakomppania (Verenigde Oost-Indische Compagnie) ilmentää Alankomaiden siirtomaamenneisyyttä. Hienostokorttelilla viitataan Amsterdamin historialliseen ”kultaiseen kanavanmutkaan” (Gouden Bocht), missä rikkaimmat kaupunkilaiset asuivat 1600-1700-luvulla.

dragomana

وجود olemassaolo

كل كامل täysin, kokonaan

(sanoja, jotka alkavat kirjaimella qaf, K)

دائماً aina

كون كافي tarpeeksi, maailmankaikkeus

Runot on suomentanut Sanna van Leeuwen.

Sanna van Leeuwen on suomentanut hollannin- ja saksankielistä kirjallisuutta vuodesta 2004 ja on hollannin kielen auktorisoitu kääntäjä. Vuonna 2024 hän sai J. A. Hollo -käännöspalkinnon David Van Reybrouckin teoksen Revolusi - Indonesia ja modernin maailman synty suomennoksesta.

Sanna van Leeuwen vertaalt literatuur uit het Nederlands en Duits in het Fins sinds 2004. Ze is ook beëdigd vertaalster van het Nederlands. In 2024 ontving ze de J. A. Hollo vertaalprijs voor de vertaling van David Van Reybroucks Revolusi.

كحل أبيض

1

in mijn woonkamer hangt een zwart-witfoto van twee jonge mensen
begin jaren zeventig
ze zitten aan een ronde terrastafel dicht bij elkaar
onder een palm en de zon
zij heeft roodgelakte nagels draagt een strak shirtje en blokhakken
hij heeft een pattes d'éléphant herenpak aan en lang golvend haar
ze spreken verschillende talen maar zullen elkaars taal leren
hun handen omklemmen de smalle hals van liefde en
limonadeflessen
ze zullen uitgaan reizen elkaars familie leren kennen
ze zullen zich speels verloven en de komende jaren
om elkaar heen dwalen
de glinsterende jonge vrouw en de jonge man zullen ouders worden
ze zullen een paar jaar na deze foto in liefde kinderen maken
ik zal hun eerste levendgeborene worden aan de andere kant
van de Middellandse Zee

2

ze zullen een gezin stichten
niet vergeten waar ze vandaan kwamen
ze zullen vertalers worden
loempiarollers schoonmakers textielwerkers koks
hun kinderen met eenvoudige voedzame dromen voeden
ze zullen een decennium lang talrijke kinderwagens duwen
hij zal duizenden 180ml-flesjes vullen en naast fietsjes
zonder zijwielen rennen
zij zal gekleurde setjes kleding met bijpassende schoenen
en elastiekjes kopen
ze zullen feesten met vrienden roken drinken en aalmoezen geven

ze zullen huizen opbouwen en vullen met kinderen en huisdieren
ze zullen tripjes naar andere Europese steden maken
en zingen in de auto
ieder weekend zullen ze picknicken in het park en zaterdag
aan de zijlijn van het voetbalveld staan en een zaal vol balletpakjes
hij zal grote pannen linzen klaarmaken
met komijn en gedroogd vlees
zij zal zaterdagen vis bakken en groenten met gember wokken
hij zal grote auto's voor haar kopen en vullen met zijn kroost
zij zal alleen terugrijden naar de geliefde palm en de zon
het Europese continent alleen en onverschrokken doorkruisen
zij zal aan de overkant van de zee een ander leven trachten te starten
hij zal zonder haar en zijn kinderen proberen verder te leven
tot ze uitgeput besluiten doof te worden voor elkaar

3

ze zullen dan ongekende dieptes voor elkaar graven
ze zullen jaren proberen onder hetzelfde dak te ademen
ze zullen gillend falen en in andere bedden slapen
ze zullen elkaars taal en god oneindig vervloeken
zwerfen met messen in de hand en dwangbuizen in de nacht
hij zal de blauwe regen die zij plantte jarenlang
systematisch uitroeien
zij zal het huis volstouwen met rommel omdat hij hield van leegte
ze zullen met psychiaters spreken
hun verwarde gezichten uitpluizen
elkaars dromen afbranden en huilend dansen om de vlammen
ze zullen tegenover elkaar aan een tafel in een kantoor ontbinden
ze zullen hun vier kinderen vergeten en binnensmonds mompelen
zij zal in een strakke spijkerbroek hem uit alle foto's knippen
hij zal vergeten hoe hij heet

4

ze zullen grootouders worden van zes koppige engelen
ze zullen hun tanden gaan verliezen en hun haar zal wit worden
tijdens het offerfeest zullen ze allebei
op bezoek komen bij hun kinderen
ze zullen de sleutel van elkaars huis aan hun sleutelbos hangen
hij zal boodschappen voor haar doen als ze ziek is
zij zal hem nog altijd
koppig vervloeken
hij zal zich afvragen waarom hij ooit bij haar bleef
zij zullen niet meer met een partner durven te leven
ik zal verwonderd naar deze twee mensen kijken

oeverloos

mijn moeder treedt regelmatig buiten haar oevers
zoals jij ook doet
wanneer de weg van waterloop tussen hart en geest
wordt verduisterd
door nevel of kortsluiting
niet alleen in het regenseizoen
ook de zomer en lente kennen hun abrupte wolkbreuken
razende moessons zelfs
mijn broers graven diepe geulen om haar op te vangen
apathisch bewerkt mijn zus boomstammen met een scherpe bijl
en bouwt dammen
schoonzussen rapen hun kinderen bij elkaar en gillen stilletjes
daarna tillen zij hun jurken tot kniehoogte op
haar zussen sussen door de telefoon
zeven tegelijk in moedertaal
haar moeder gromt zacht en likt de waanzinnige wonden
die niemand ziet
terwijl mijn moeder meerdere vaders tegelijk hoort spreken
de kleinkinderen proberen haar voor hun verjaardag uit te nodigen
maar oeverloos water kent geen kleinkinderen
regen wordt verbannen
artsen verbieden het wateroppervlak te spiegelen
alle onheilspellende woorden die ze niet verstaan
gooien ze overboord
schaduw en droom worden uit het woordenboek geschrapt
over de grens gezet
met morfine worden magische wezens verdoofd
de kracht van mijn moeder is ongekend en overstroomt spectaculair
het land
sleurt alles mee ondanks het leger maatregels van liefde

oevers zijn niet voor dromers
het verstand zal zwijgplicht krijgen in stilte verzuipen
wezens zullen
vrij zwemmen

wij zijn water

wij vrezen onszelf

tong

mijn moeder ontnam mij haar taal en zichzelf
mijn kindertong werd overgeleverd aan
harde kloosterklanken op veengrond
geprevelde gebeden die altijd alles bezweren
achtergebleven scheldpartijen van oude krijgsmachten
oude tekens op getatoeëerde kinnen van moeders moeders moeders
sindsdien sleep ik het lot aan haar kruin achter me aan

in mijn kinderkeel werd een genadeloos pact gesloten
een overeenkomst zoals die van gescheiden families
omwille van het kind
een samenzijn dat middelen heiligt uit de dagen dat idealen goden
waren
goden die beschermen als je waardige offers brengt
offers zo gaaf als snijtanden
ik heb gezwollen melk uit jullie talrijke borsten gedronken
zonder te weten wie werkelijk wie was
in mijn luchtpijp waanden jullie je Nimrod in Babel

لو كنت أؤمن بمفهوم الأمومة لوكتن امهاتي
de syntaxis werden
op strakke bedjes
naast elkaar gezaaid
in mijn strottenhoofd

jullie kerfden tekens in mijn stembanden
staken zwaarden in mijn gehemelte te ruste
door mijn borstkas duwden jullie vleugels naar buiten
voor een mogelijke
exodus

in mijn mondholte herschiepen jullie wezens
waarvan je de naam niet mag uitspreken
hun scherpe gekrulde ΣΟΚΣΛΙ dreigden dagelijks
mijn huid te verbannen
hoeven vertrapt en eux en oui en liefkoosden ع en م
om hun vloeiende vormen
aan mijn hoofd naaiden jullie oren vast gekneed uit jullie tonen
ma tête lourde de votre promesses

verbanning heb ik afgeschaft
op mijn tong vindt een orgie plaats
mijn huid spuwt vuur in nood mijn lippen zacht grenzen wegblazen
Germaanse sneeuwvlokken lossen op
in oude Semitische bergbastaards
tomeloze huwelijken worden dagelijks tussen mijn wangen gesmeed
glijden soepel als gepolijste kralen in een rozenkrans
keer
op keer
op keer

mijn tong is gespleten uit trouw aan het noorden en het zuiden
mijn moeder wordt oud en spreekt soms haar taal
die ik uiteindelijk toch leerde
van grootmoeders die de aarde te drinken geven voor ze zelf drinken

a lover once asked me

a lover once asked me to speak **عربي** avec lui
ik kan geen liefde bedrijven in mijn moedertaal

mon fils verstaat de helft niet van wat ik zeg

ik schrijf papers in een claiming academic tongue die niemand toebehoort

op de uitgeverij praten Safae en ik
over minnaars in de taal van onze oude vaders
we schateren onze tanden bloot als schitterende citroenen in de zomer
Canan en ik appen et on prie
on est des branches qui se sont coupées des arbres
mijn vader is de zachte herfst just before I was born
het lage licht de stilte de vergankelijkheid

op één dag zie ik een mens met een **سنونو** op hun bovenbeen
een ober met **فرشات** op zijn arm en een jonge vrouw met een **ثعلب** op
haar kuit
de manier waarop ik liefheb is de manier waarop ik droom
ik heb een edel wezen nodig met een vacht en rozenwater
onder de populier
om dit lichaam dat draagt wie ik ben vast te houden
om streepjes in mijn huid te snijden
om iets zoets onder mijn tong te leggen
om mijn mond te blussen

ik zou graag te parler dans ma langue maternelle
cantaloupe eten bij een open vuur en je vingers aflikken
feed you lemontaart in bed
je vertellen dat ik wel wil mais je ne sais pas comment

ik
lief
kan
hebben
in
een
لَعْنَةُ
waarin
ik nog altijd mijn overblijfselen zoek

anti-archief

depots van musea in mijn stad staan vol voorraden ancestors van vrienden
foetussen beenderen schedels – met de precieze afmetingen erbij –
van mensen die onze kleur hadden uit de tijd van rassenseer

kelders en magazijnen met gereguleerde temperaturen
kunst en voorouders moeten geconserveerd

onze namen zullen niet in archieven staan
een archief is nooit zwart of bruin
want wij werden ontdekt

in de gouden bocht leefde een VOC man
hij stuurde mannen mee op schepen om vogels te spotten te schieten
te roven
zoals dat gebeurde met mensen
hij zette ze op vulde zijn huis verzamelde de grootste collectie in Europa

mijn vrienden willen de kou uit de botten van hun voorouders schudden
de lichaampjes die op sterk water staan drogen
de vogels hun oorspronkelijke namen teruggeven
wij levenden hebben een ritueel nodig

mannen	verzamelen	officiële	geschriften	in gebouwen
archiveren	since	ever	and	altijd
getuigenissen	naslagwerken	bewaarplaatsen	geschied- schrijving	depots
dit	archief	verklaar ik	hierbij	dood

wij hebben geen gebrek aan vocabulair

de bergen en bomen zijn ons archief
wij herinneren ons collectief
onze lichamen zijn onmeetbare verzamelplaatsen
wij zullen geschieddichten
met onze borsten en heupen
de verstomming duurt te lang

lang leven
het anti-archief

dragomana

1

uit haar binnenste stuwt de mens een ander mens
zichzelf
de wereld in
met een ademteug wellicht een schreeuw schept ze
bruine offers voor het altaar van de geschiedenis
ze verslaat zichzelf steeds opnieuw
omdat dat is wat ze kan
neemt treinen en doorkruist dit witte continent op zoek
naar haar genen in stadsmuren
mijnen gedempte loopgraven
of naar een gouden wolf om zichzelf te verliezen

2

on n'écrit pas parce que on veut
rather in order to proof our وجود
to salute dat we het hebben overleefd

dit is een archief
– overblijfselen van levens die 's nachts ondergronds
werkten terwijl de rest liefde bedreef
op smetteloze witte lakens droomde
op zachte donzen kussens badend in vuilverlichte steden –
een levend archief van nachtvlinders
zondaars
ongeleeterden
kolengelaten
uitvinders
ongelovigen
zonaanbidders
de heiligen

3

we gaan terug naar onze bedden van bloesem
bedrijven de liefde gewelddadig teder
met eelthanden demonen astmalongen
we timmeren onze keelklanken niet meer vast
onder onze tong
de zacht أ alef werd een harde A van kaf
het koren moet gescheiden worden van het kaf
de ق qaf is compleet kosmos van alles
كل كامل

jouw lever is دائماً vleermuis geweest
jouw botten dragen je tot je ophoudt met verlangen
je geest wil uitgestorven gewassen kweken
alles om het lichaam te voeden
om nooit meer te hoeven vragen
wil eigenlijk de leegte kennen
كافى كون
en
en
en
onze moeders zullen hun huid nooit meer bleken

4

in de winter drink ik Absintalsem in de thee
poets mijn glinsterende schubben
houd klauwen scherp en trek ze niet meer in
ik schrijf onze namen op het lichaam
voor het geval
een genocide gedijt bij systematiek
lijsten archieven nummers
ik bouw een necropolis voor mijn vrienden
in olijfladpatroon

op de markt pakt een oude vrouw
in een rollator mijn hand
ze vertelt over de nieuwe batterijen van haar horloge
haar cassave
aan de rand een Hollands weiland vervlechten
onze vingers
jij vertelt over de hond op het eiland
wij lachen maar onze bruinzwarte huid brandt
want wij herinneren ons
ik zoek de gouden wolf die je ooit was
jij huilt omdat die jongen verstoep is
en jij vlucht voor god's gezicht
ik val
en weet dat je mij liefdevol zult kruisigen

كحل أبيض zwart-wit

a lover once asked me

عربي Arabisch

سنونو zwaluw

فرشات vlinders

ثعلب vos

لغة taal

dragomana

وجود bestaan

كل كام geheel, volledig

(allemaal woorden die beginnen met de letter qaf K)

دائماً altijd

كون كافي genoeg, universum

أوبيضن كحل

1

there's a black and white photo of two young people on my living room wall
it's the early 1970s
they are sitting close to each other at a round cafe table
under a palm tree and the sun
her nails are red she's wearing a tight t-shirt and block heels
he has long wavy hair and a pattes d'éléphant men's suit
they speak different languages but will learn each others'
their hands clasp the narrow bottle neck of love and lemonade
they will go out travel get to know each other's families
they will get playfully engaged and spend the next few years
circling each other
the sparkling young woman and the young man will become parents
they will lovingly make children a few years after this picture
I will be their first child born alive on the other side
of the Mediterranean sea

2

they will start a family
not forgetting where they came from
they will become translators
spring roll rollers cleaners textile workers cooks
feed their children with simple nutritious dreams
they will spend a decade pushing numerous prams
he will fill thousands of 180 ml bottles and run next to bicycles without
stabilizers
they will buy coloured sets of clothes with matching shoes
and hair elastics
they will hold parties with friends smoking drinking and giving alms
they will build houses and fill them with children and pets

they will take trips to other European cities
and sing in the car
they will picnic in the park every weekend and spend Saturdays
standing on the sidelines of football matches and rooms filled with tutus
he will make large pans of lentils
with cumin and dried meat
she will fry fish on Saturdays and wok vegetables with ginger
he will buy big cars for her and fill them with his offspring
she will drive herself back to her beloved palm tree and sun
cross the European continent alone and fearless
she will attempt to build a new life across the sea
he will try to go on living without her and his children
until exhausted they decide to become deaf to each other

3

they will delve unprecedented depths for each other
they will spend years trying to breathe under the same roof
they will fail screaming and sleep in other beds
they will curse each other's language and god again and again
they will roam the night knife in hand and straitjacketed
he will systematically eradicate
the wisteria she tended for years
she will fill the house with rubbish because he loved emptiness
they will talk to psychiatrists
unravel their confused faces
burn down each other's dreams and dance weeping around the flames
facing each other at a table in an office they will dissolve
they will forget their four children and mutter incoherently
wearing tight jeans she will cut him out of all pictures
he will forget his name

4

they will become grandparents to six stubborn angels
they will start to lose their teeth and their hair will turn white
during the feast of sacrifice they will both
visit their children
they will hang the key to each other's house on their keychains
he will run errands for her when she is sick
she will continue to curse him
he will wonder why he ever stayed with her
they will no longer dare to live with a partner
I will regard these two people with amazement

flood

my mother regularly bursts her banks just like you
when the water's course between heart and mind is obscured

by mist or a short circuit
not only during the rainy season
summer and spring are also marked by sudden cloudbursts even raging
monsoons

my brothers dig deep trenches to catch her in
my sister listlessly chops tree trunks with a sharp axe and builds dams
sisters-in-law gather their children and scream silently
before lifting their skirts to the knee
her sisters pacify on the telephone
seven at a time in mother tongue
her mother growls softly and licks the insane wounds
that nobody can see
while my mother hears multiple fathers talk at once

the grandchildren try to invite her to their birthday parties
but boundless water knows no grandchildren

rain is banned
doctors forbid the water's surface from reflecting
they cast overboard
all the ominous words they do not understand
shadow and dream are removed from the dictionary set down over the
border
magical beings are numbed with morphine
my mother's force is unprecedented and spectacularly floods the country
dragging everything with it despite the army measures of love

banks are not for dreamers
the mind will be muted and drown in silence
beings will
swim free

we are water
we fear ourselves

tongue

my mother deprived me of her language and herself
my infant tongue was left to the mercy of
harsh monastic sounds on peat
muttered prayers that warded off all things
residual slanging matches from invaders of old
old symbols on the tattooed chins of mothers mothers mothers
since then I have dragged fate along behind me by its crown

in my juvenile throat a cruel pact was made
an arrangement like that of divorced families
for the sake of the child
a togetherness that sanctified means from the days when ideals were
gods
gods that protect those who make worthy sacrifices
sacrifices as flawless as incisors
I have drunk swollen milk from your many breasts
without really knowing who was who
in my windpipe you imagined yourselves Nimrod in Babel

لو كنت أومن بمفهوم الأمومه لوكتن امهاتى
the syntactics were sown in neat beds
side by side
in my larynx

you carved symbols in my vocal chords
drove swords into the roof of my mouth
you pushed wings out through my ribcage
for a possible
exodus
in the cavity of my mouth you revived creatures

whose names were taboo
their sharp curled ΣΘΡΣΠΙ threatening daily to
to banish my uvula
hooves trampled eux and oui and kissed ع and م
for their flowing forms
to my head you sewed ears kneaded from your tones
ma tête lourde de votre promesses

I have abolished exile
on my tongue an orgy takes place
my uvula spits fire in distress my lips gently blow away borders
Germanic snowflakes dissolve
in ancient Semitic mountain-bastards
boundless marriages are forged every day between my cheeks
gliding smoothly like polished beads in a rosary
time
after time
after time

my tongue is split in its loyalty to North and South
my mother grows old and sometimes speaks her language
which I finally learned
from grandmothers who nourish the earth before drinking themselves

a lover once asked me

a lover once asked me to speak **عربي** avec lui

I can't make love in my mother tongue

mon fils doesn't understand the half of what I say

I write papers in a claiming academic language that belongs to no one

at the publishing house, Safae and I discuss

lovers in the language of our elderly fathers

we smile and reveal our teeth like lovely lemons in the summer

Canan and I text et on prie

on est des branches qui se sont coupées des arbres

my father is the gentle autumn just before I was born

the low light the silence the transience

one day I see a person with a **سنونو** on their thigh

a waiter with **فرشات** on his arm and a young woman with a **ثعلب** on
her calf

the way I love is the way I dream

I need a noble being with a fleece and rosewater

under the poplar tree

to hold this body that carries who I am

to cut stripes in my skin

to put something sweet under my tongue

to extinguish my mouth

I'd like to speak to you dans ma langue maternelle

eat melon in front of an open fire and lick your fingers

feed you lemon tart in bed

tell you I want to mais je ne sais pas comment

I
can
love
in
a
لَعْنَةُ
in which
I'm still searching for my remains

anti-archive

the museums depots in my city are stocked with friends' ancestors
foetuses bones skulls – exact measurements attached –
people with our skin colour from the time of racial doctrine

basements and warehouses with regulated temperatures
art and ancestors must be preserved

our names won't be in the archives
an archive is never black or brown
because we were discovered

an East India Company man lived on a fancy canal
he sent men on ships to spot birds to shoot to rob
the same way they did with people
he stuffed them had Europe's largest collection in his home

my friends want to shake the cold from their ancestors' bones
dry the babies' bodies in formaldehyde
give the birds back their original names
we-the-living need rituals

men	collect	official	writings	in buildings
archive	since	forever	and	always
testimonies	reference books	repositories	historiography	depots
I hereby	declare	this	archive	dead

we don't lack the words
the mountains and trees are our archives
we remember collectively

our bodies are colossal storehouses
we will write historio-poetry
with our breasts and hips
we have been hushed for too long

long live
the anti-archive

dragomana

1

from deep inside, a human propels another human
into the world
herself
with a breath, perhaps a cry she pushes out
brown sacrifices for the slab of history
she beats herself over and over again
because it's the only thing she can do
she takes trains and crosses this white continent
searching for her genes in city walls
mining reburied trenches,
or a golden wolf to lose herself in

2

on n'écrit pas parce que on veut
rather in order to proof our وجود
to mark the fact we survived
dit is een archief
-remnants of lives that worked underground at night
worked while the rest made love
dreamed on spotless white sheets
on soft down pillows bathed in dirt-lit cities-
a living archive of moths
sinners
illiterates
the coal-faced
inventors
infidels
sun worshippers
saints

3

we return to our blossom beds
make love with violent tenderness
with calloused hands demons asthmatic lungs
we stop nailing our guttural sounds
to our tongues
the soft أ alef became the hard A of chaff
the wheat must be separated from the chaff
the ق qaf is a complete cosmos of everything
كل كامل

your liver has دائماً been a bat
your bones carry you until your longing stops
your mind wants to grow extinct crops
anything to feed the body
to no longer have to ask
it actually wants to know emptiness
كافی کون
and
and
and
our mothers will stop bleaching their skin

4

In winter I take Absinthe in my tea
polish my glittering scales
keep my claws sharp and don't retract them
I write our names on the body
just in case
genocide thrives on systems
lists archives numbers
I build a necropolis for my friends

with an olive-leaf pattern

at the market, an old woman
with a walker grabs my hand
tells me about her new watch batteries
her cassava
on the edge a Dutch meadow
our fingers intertwine
you talk about the dog on the island
we laugh but our brown-black skin burns
because we remember
I'm looking for the golden wolf you once were
you cry because that boy is hidden
and you flee God's gaze
I fall
and know that you will crucify me lovingly

كحل أبيض black and white

a lover once asked me

عربي Arabic

سنونو swallow

فشات butterflies

ثعلب fox

لغة language

dragomana

وجود exist

كل كامل whole, completely

(all words that begin with the letter qaf K)

دائماً always

كون كافي enough, universe

Poems translated from Dutch to English by Michele Hutchison.

Michele Hutchison was born in the UK but has lived in the

Netherlands for twenty years. She is a prizewinning translator of Dutch

and French books. Her most recent poetry translation is Sasja Jansen's

Virgula, published by Prototype in 2024.

Nisrine Mbarki on monikielinen ja monipuolinen kirjoittaja, runoilija ja kääntäjä. Tammikuussa 2022 hollantilainen Pluim julkaisi hänen esikoisteoksensa *Oeverloos* ("Shoreless"). Teos oli C. Buddingh' -palkintoehdokkaana parhaana esikoisrunoteoksena, ja samoin Herman de Coninck -palkintoehdokkaana. Mbarki ylittää genererajoja: hän kirjoittaa runoutta, lyhytproosaa ja teatteritekstejä, joissa eri tekstilajit ja kielet ovat vuorovaikutuksessa keskenään. Kirjallisuuden kääntäjänä hän kääntää arabiasta ja englannista hollanniksi feministisiä naiskirjailijoita kuten Iman Mersal, Michaela Coel, bell hooks ja Asmaa Azaizeh. Mbarki työskentelee myös monien kansainvälisten kirjallisuusfestivaalien ohjelmasuunnittelijana, ja hän on myös itse esiintynyt tapahtumissa ja kansainvälisillä festivaaleilla.

Nisrine Mbarki (she/her) is a multilingual and versatile writer, poet, literary translator and programmer. In January 2022, she debuted with her poetry collection *Oeverloos* ('Shoreless'), published by Dutch publishing house Pluim. Her collection was nominated for the C. Buddingh' Prize for best poetry debut and for the prestigious Herman de Coninck-prize. Her literary work transcends genres; she writes poetry, short stories and theater texts in which different genres and languages interact with one another. As a literary translator, she translates female, feminist voices from Arabic and English into Dutch, such as Iman Mersal, Michaela Coel, bell hooks and Asmaa Azaizeh. She also works as a programmer for various international literature festivals and has performed at many festivals herself.